

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: I.

Jún 2016

Číslo: VI.

Milí priatelia, bratia a sestry,

po mariánskom mesiaci máj nastal nám prvý letný mesiac – mesiac Božského Srdca Ježišovho. V období duchovnej vlačnosti sa vo Francúzsku rozšírila úcta k Ježišovmu Srdcu, ktorá sa udomácnila aj v radoch veriacich na našom území. K úcte Božského Srdca Ježišovho boli v minulosti vedené dlhé generácie našich prarodičov prostredníctvom horlivých kňazov, kedy si vykonávali deväť prvých piatkov a prehlboval sa ich duchovný život. Dialo sa tak aj cez dobrých a zbožných rodičov, ktorí boli príkladom pre svoje deti. Ved' napokon viera sa má odovzdávať v rodine. Ani dnes to nemožno nazvať prežitkom alebo mýtom, ale potrebnou súčasťou nášho duchovného rastu.

Tento mesiac je aj mesiacom kňazských a diakonských vysviacok, keď sa niekoľko mladých mužov rozhodne patriť Cirkvi a zveriť sa službe Cirkvi a tak vykonávať duchovnú službu pre dobro a posväcovanie duší. Radosť z takéhoto odovzdania sa službe Cirkvi máme možnosť prežívať aj my v našej farnosti. Každému, koho si Boh povolal vykonávať kňazskú či diakonskú službu, vyprosujeme hojnosť Božích milostí, pevné zdravie a stálu vernosť Kristovi a vytrvalosť v tejto krásnej i neľahkej službe.

Na nedeľu Dobrého pastiera som v homílii priblížil odsek z kňazskej vysviacky, kde sa v modlitbe uvádza: „čím viac slabneme, tým viac ich potrebujeme...“ Potrebujeme nielen dobrých a zodpovedných lekárov, ale aj kňazov, ktorí sú lekármi duše. Stále sa nájdu aj takí ľudia, čo kňaza nepotrebujú. Žiaľ, nepotrebujú ani pokánie, ani milosrdenstvo a tak odmietajú Krista

a kňaza majú „za nič.“ Z nášho pohľadu sú však poľutovaniahodní, avšak nemení to nič na tom, že ostávajú našimi bližnými a my im máme podať pomoc kedykoľvek ju budú potrebovať. Vždy však ešte sú tu veriaci, ktorí kňaza potrebujú, podporujú ho, modlia sa za neho a uvedomujú si, že je *alter Christus*. Každý kresťan je povolaný nasledovať Ježiša Krista, prijímať Božiu milosť, preukazovať lásku, vykonávať si dôkladne svoje povinnosti a žiť slušne. Nezabúdame si pritom vzbudzovať i úmysel: „Všetko pre teba, Najsvätejšie Srdce Ježišovo!“

váš duch. otec Milan

ŽIJEME MILOSRDENSTVOM

„bol som vo väzení...“

Mt 25,36

Niektorí z nás zažili kňazov, ktorí boli za minulého režimu vo väzení pre svoje presvedčenie a vtedajšia štátna moc ich odsúdila ako nepriateľov našej spoločnosti či vlastizradcov. Vieme, že všetko to boli vykonštruované procesy a tak sa nich spĺňalo Ježišovo slovo: „*Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť; radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi*“ /Mt 5,11/.

Koľko lásky a odpúšťania bolo v týchto služobníkoch oltára, to vie najlepšie Boh. V dnešnej dobe je veľa väznic plných zvlášť mladých ľudí. Mal som možnosť navštíviť väznicu v Hrnčiarovciach n/Parnou, kde otec arcibiskup niekoľko krát slúžil sv. omšu pre väzňov, predovšetkým pre maturantov. Niektorí tam totiž aj študujú, aby dosiahli stredoškolské vzdelanie, ďalší zasa pracujú. V oblasti štúdia im pomocnú ruku podáva Cirkev, keď vzniklo v rámci Arcibiskupského gymnázia elokované pracovisko v spomínanej väznici. Každá takáto návšteva Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody, prinášala emócie a bola povzbudením pre odsúdencov a prinášala dobré ovocie.

Teda aj väzni sú predmetom záujmu zo strany matky Cirkvi. Známe sú kroky Svätého Otca Františka medzi väzňov, dokonca im umyl aj nohy. Známa je nám korešpondencia sr. Bernadety Pánčiovej, zakladateľky Rodiny Nepoškvrnenej, s väzňami.

A napokon je nám známe ako sv. Ján Pavol II., navštívil po uzdravení z atentátu útočníka Aliho Agču vo väzení.

Pamätajme aj my na väznených a prenasledovaných kresťanov. Nech nechýbajú modlitby za nich. A pamätajme aj na uväznených v rôznych závislostiach.

Uväznených vyslobodzovať – tento skutok telesného milosrdenstva sa týka aj všetkých uväznených v závislostiach počnúc alkoholom, ďalej internetom, sexuálnou neviazanosťou až po najtvrdšie drogy. Nikdy nám nemôžu zostať ľahostajní a preto im nebudeme vzdialení, podajme pomocnú ruku, modlime sa a myslime na nich aj pri slávení sv. omše. Milosrdenstvo je šancou, ktorú cez každého z nás znovu ponúka Boh. A Boh mi chce povedať: „Aj teraz mi stojíš za to, aby som ťa presne takéhoto, v tomto stave, v tejto situácii miloval.“

Z KATECHÉZY

Ako sme už v úvode uviedli, že mesiac jún je mesiacom kňazských a diakonských vysviacok, bude teraz uvažovať nad sviatosťou Posvätného stavu, ktorý zaradujeme ku sviatostiam služby spoločenstvu.

Posvätný stav je sviatosť, vďaka ktorej sa poslanie, ktoré Kristus zveril svojim apoštolom, naďalej vykonáva v Cirkvi až do konca čias. Je to teda sviatosť apoštolskej služby. Zahŕňa tri stupne: stupeň biskupov – episkopát, stupeň kňazov – presbyterát a stupeň diakonov – diakonát /KKC 1536/. Katechizmus nás učí, že je jediné Kristovo kňazstvo a dve účasti na tomto kňazstve. Jednu účasť má veriaci ľud v trojjediného Boha a hovoríme tomu všeobecné kňazstvo. A potom je to hierarchické kňazstvo alebo služobné, ktoré sa zakladá na vysviacke muža, ktorý sa rozhodol nasledovať Krista v tomto povolaní. Všetci duchovní v rôznych stupňoch posvätného rádu dostávajú účasť na jedinom Kristovom kňazstve. Úrad, ktorý Pán zveril pastierom svojho ľudu, je skutočná služba. Je úplne zameraná na Krista a na ľudí. Úplne závisí od Krista a jeho jediného kňazstva a bola ustanovená v prospech ľudí a spoločenstva Cirkvi. Sviatosť posvätného stavu udeľuje „posvätnú moc“, ktorá je v skutočnosti Kristovou mocou. /KKC 1551/. Služobné kňazstvo nemá za úlohu len zastupovať Krista – hlavu Cirkvi – pred zhromaždením veriacich, ale koná aj v mene celej Cirkvi, keď prednáša Bohu modlitbu Cirkvi a predovšetkým, keď prináša eucharistickú obeť /KKC 1552/. Vysluhovateľom sviatosti kňazstva je biskup. **Matériou** tejto sviatosti je vkladanie rúk biskupa na hlavu svätenca. **Formou** tejto sviatosti je konsekračná modlitba. Podľa kresťanskej tradície sa vkladáním rúk odovzdáva kňazská moc. „Posvätnú vysviacku platne prijíma jedine pokrstený muž.“ /KKP kán. 1024/. Sviatosť posvätného stavu je povolaním od Boha. Nikto nemá právo prijať sviatosť posvätného stavu. A skutočne nikto si nemôže tento úrad nárokovať. Povoláva doň Boh. Ako každú milosť, aj túto sviatosť možno prijať iba ako nezaslúžený dar /KKC 1578/. Táto sviatosť osobitnou milosťou Ducha Svätého pripodobňuje svätenca Kristovi, aby bol Kristovým nástrojom pre jeho Cirkev. Vysviackou dostáva schopnosť konať ako zástupca Krista, hlavy Cirkvi, v jeho trojitom poslaní kňaza, proroka a kráľa. Tak ako pri krste a birmovaní táto účasť na Kristovom poslaní sa dáva raz navždy. Aj sviatosť

posvätného stavu udeľuje nezmazateľný duchovný znak a nemožno ju opakovať, alebo udeliť iba na istý čas /KKC 1581-1582/. Treba si teda uvedomiť, že kňazskou vysviackou sa mnohí mladí muži, ktorí prijímajú účasť na Kristovom kňazstve, stavajú kňazmi naveky. A nezabúdajme, že kňazstvo bolo ustanovené spolu s Eucharistiou vo Večeradle pri Poslednej večeri slovami: „*Toto robte na moju pamiatku*“ /1 Kor 11, 24b/. Večeradlo je teda kolískou katolíckeho kňazstva. Chváľme preto Pána za tento veľký dar a prosíme za nové kňazské povolania.

NAD BOŽÍM SLOVOM

V tomto mesiaci slávime slávnosť Narodenia sv. Jána Krstiteľa. Jeho narodenie bolo dôvodom k obrovskej radosti. Veď sa narodil dvom starcom, pričom Alžbeta bola neplodná. Pri dávaní mena tomuto malému chlapcovi sa stretávame z konfrontáciou, ku ktorej došlo medzi Alžbetou a príbuznými. *Ale jeho matka povedala: „Nie, bude sa volať Ján“* /Lk 1, 60/. Meno tohto chlapca malo predznamenať jeho poslanie – Pán je milostivý. Veď mal ohlasovať pokánie a vôľu Nebeského Otca, ktorý sa zľutúva nad tými, čo chcú meniť svoj život. Keďže teda došlo k sporu ohľadom mena, ostalo na Zachariášovi, aby tento spor vyriešil. Počas 9 mesiacov, keď bol nemý, mal dostatok času premýšľať o tom, že dieťa, ktoré mu v starobe požehnal Boh a ktoré jeho manželka Alžbeta nosí pod srdcom, nie je obyčajným, ale predchodcom Mesiáša. Na tabuľku napíše: „*Ján sa bude volať*“ /Lk 1, 63/. V tom sa mu vracia reč a on to prvé, čo urobí, chváli Boha a slová jeho chválospevu sa modlí Cirkev už 2000 rokov. I tu vidíme, že veľké veci sa rodia v tichu a v mlčaní.

Pri krste detí sa stretávame s rôznymi menami. Kňaz, ktorý krstí dieťa, rešpektuje vôľu rodičov, no potrebné je poučiť vopred veriacich a spoločne dbať, aby sa nedávalo deťom meno, cudzie kresťanskému zmysľaniu /porov. KKP kán. 855/.

Svetoslav Veigl

KTO MÁ NAJLEPŠIEHO PRIATEĽA

/Ladislavovi Záborskému/

*Blažený, kto má
najlepšieho priateľa,
aký len môže byť.*

*Lahko je Tebe, drahý priateľ
na tejto zemi žiť.
Vo dne i v noci,
v slnečných dňoch i v mraze
chodíš si ako kúzelník
s istotou po povraze.*

*Nik nevidel Ho pri Tebe.
Len Tvoja duša Ho videla,
vlastnila a tešila sa s Ním.*

*I teraz v slobode
stále Ho máš pri sebe
k svojej istote
a k Božej velebe.*

*Tak si s ním sedel v samote
dlhé mesiace.*

*To bola Tvoja nedobytná veža,
Tvoja nerozborná skala,
na ktorej postavil si svoj stan,
tam dlhé mesiace,
chránil Ťa Pán.*

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

6. jún – Svätý Norbert

Tento deň je slávnostným dňom **Kongregácie bratov premonštrátov a sestier premonštrátok**, nakoľko oslavujú liturgický sviatok svojho zakladateľa. Narodil sa okolo roku 1080 v Porýní. Zanechal svetský život, vstúpil do rehole a roku 1115 bol vysvätený za kňaza. Zvolil si apoštolskú cestu a prijal úlohu

kazateľa najmä v Francúzsku a Nemecku. Zhromaždil okolo seba spoločníkov a založil premonštrátsku reholu a niekoľko kláštorov. Roku 1126 ho zvolili za magdeburského arcibiskupa. Staral sa o obnovu kresťanského života a hlásal vieru susedným pohanským národom. Zomrel roku 1134.

Zo Životopisu svätého biskupa Norberta

(Slová v úvodzovkách sú prevzaté zo spisu *Vita S. Norberti* od súvekeho autora, regulárneho kanonika premonštráta: PL 170, 1262. 1269. 1294. 1295; *Litterae Apostolicae ab Innocentio II ad S. Norbertum II non. iun. 1133 sub plumbo datae: Acta Sanctorum*, 21, in Appendice, p. 50)

Veľký medzi veľkými a malý medzi malými

Na nasledujúci deň mi určili termín, keď sa malo prostredníctvom kráľovskej rady rokovať o urovnaní a zmiernení s kráľom, moravským markgrófom a kráľovským komorníkom. S mojimi radcami ma predviedli pred kráľa na uzavretie konečného mieru.

Norbert sa právom počíta medzi tých, čo sa účinne zapojili do gregorovskej obnovy Cirkvi. Ponajprv sa podujal vychovať kňazov, oddaných pravému evanjelióvemu a apoštolskému životu, čistých a chudobných, ktorí by si obliekli „odev i dôstojnosť nového človeka; to prvé v rehoľnom rúchu a to druhé v kňazskej hodnosti“. Chcel, „aby sa riadili Svätým písmom a za vodcu mali Krista“. Obyčajne im odporúčal tri veci: „čistotnosť pri oltári a pri bohoslužbách, odstránenie priestupkov a nedbalostí v kapitule, starosť o chudobných a pohostinstvo“.

Ku kňazom, ktorí v kláštore zastupovali apoštolov, pripojil podľa vzoru prvotnej Cirkvi také množstvo veriacich laikov – mužov i žien, že, ako tvrdia mnohí, nik od čias apoštolov nezískal pre Krista za taký krátky čas

toľko nasledovníkov dokonalého života ako on svojou výchovou.

Keď sa stal arcibiskupom, vyzval svojich spolubratov, aby získali pre vieru územie Vendov. Kňazov svojej diecézy pobádal do obnovy bez ohľadu na rozruch a pobúrenie ľudu.

A napokon sa tak významne pričínil o upevnenie a rozšírenie dobrých vzťahov medzi Apoštolskou Stolicou a cisárstvom, pravda, pri zachovaní slobody cirkevných volieb, že mu pápež Inocent Druhý napísal: „Apoštolská Stolica si z celého srdca blahoželá, že má v tebe takého oddaného syna.“ A cisár ho urobil hlavným kancelárom cisárstva.

Toto všetko dokázal neochvejnou vierou. Hovorili o ňom: „Norbert tak vyniká vierou ako Bernard z Clairvaux láskou.“ Ďalej jemnosťou vo vystupovaní, „lebo on, veľký medzi veľkými a malý medzi malými, bol ku každému láskavý“. A napokon vynikajúcou výrečnosťou: Sústredený na Božie záujmy neprestajne rozjímal a smelo šíril „ohnivé Božie slovo, ktoré spaľuje neresti, vybrusuje čnosti a učerlivé duše obohacuje múdrosťou“.

ÚVAHA NAD ĽUDSKÝM ŽIVOTOM
Z POHLADU BIOETIKYBioetická reflexia príkazu **Nezabiješ!**

Štatút ľudského embrya

Pod spojením *štatút embrya* chápeme sumu jeho charakteristík, ktoré vysvetľujú miesto embrya vo vzťahu k bytiu (ontologický štatút), k povinnosti a zodpovednosti (etický štatút) a k zákonu (právnický štatút). Pýtať sa na ontologický štatút embrya prakticky značí pýtať sa, kto alebo čo je embryo, pokiaľ ide o jeho bytie. Etický štatút embrya je odpoveďou na otázku, akú máme zodpovednosť vo vzťahu k embryu a právnický štatút embrya odpovedá na otázku, ako má spoločnosť upravovať správanie občanov vo vzťahu k embryu. Ontologický štatút – kto, alebo čo je embryo? Embryo je : 1. Formou ľudského života, nie je akýmkoľvek objektom, ale už od prvého okamžiku ide o embryonálnu formu ľudského života s genetickým dedičstvom. 2. Je individuálnym ľudským životom, nie je len formou ľudského života, ale aj individuálneho ľudského života, je to individuum ľudského rodu. 3. Tento individuálny ľudský život má osobnú prirodzenosť. A aby sme mohli potvrdiť osobnú prirodzenosť embrya, musíme prejsť od ľudského v biologickom zmysle (subjekt patriaci

k druhu homo sapiens) k ľudskému v ontologickom zmysle (subjekt s rozumovou prirodzenosťou) a teda z empirickej úrovne k ontologickej úrovni.

Pojem osoby embrya

„Pojem osoba je v súčasnej filozofii rôznorodý a premenlivý, takže zriedkakedy sa stretávame s jeho použitím v rovnakom význame. V bioetickej literatúre otázka ontologického štatútu embrya je položená podľa troch základných modelov: hľadisko senzualistické, hľadisko antinaturalistické a hľadisko personalistické. Z hľadiska senzualistického je pre niektorých autorov ako P. Singler kategória osoby významovo prázdna, pretože sa domnievajú, že môže existovať subjekt, hodný rešpektu a ochrany, iba keď má možnosť cítiť príjemnosť alebo bolesť. Z hľadiska funkčno – aktualizáčného H.T. Engelhardt definuje osobu na základe charakteristík sebauvedomovania, autonómie, rozumnosti, vlastníctva morálneho zmyslu. Pre normatívne uzávery sa stáva rozhodujúcim rozlíšenie medzi ľudským bytím a osobou: na základe tézy, že osoba sa vyznačuje schopnosťou uvedomovať si samu seba. V personalisticko - ontologickom hľadisku môžeme prijať rozlíšenie medzi osobou a osobnosťou. Pod termínom osobnosť chápajúc progresívne získavanie kvalít na rovine konania, ktoré plynú z podstaty osoby. Stať sa osobou v zmysle vlastníctva vlastného ontologického štatútu nie je procesom, ale udalosťou, je to nadobudnutie vlastného acrus essendi; vývoj a praktická manifestácia osobného bytia je naopak procesom. Pokiaľ ide o embryo, bol preto zavedený diskutabilný pojem potenciálnej ľudskej osoby. Embryo je teda osoba, vlastníaca všetky podstatné charakteristiky osoby, ale musí ešte uskutočniť svoje potencie: je potenciálnou osobou alebo lepšie povedané osobou s potenciálmi.“

Etický a právny štatút embrya

Ak sme sa usilovali dokázať – z pohľadu bytia je embryo ľudské individuum, vyžaduje si bezpodmienečný rešpekt, aký morálne patrí ľudskej bytosti v jej telesnej a duchovnej celistvosti, a teda má právo na život, na telesnú integritu, na rešpektovanie svojej dôstojnosti. Osoba sa chápe ako etické kritérium a embryo, keďže je individuum patriace do ľudského rodu, zasluhuje si také etické a právne postavenie, aké sa pripisuje všetkým ostatným ľudským bytostiam v rôznych fázach ich existencie. „Každá ľudská bytosť, učí Pius XII. v jednom svojom známom prejave, – aj dieťa v matkinom lone má právo na život od Boha, nie od rodičov, ani nie od akejkoľvek spoločnosti, alebo ľudskej autority.“

Potrat

Potrat je vyňatie životaschopnej ľudskej bytosti z materského lona prostredníctvom ľudského zákroku, nech už je usmrtená pred vyňatím z maternice, alebo ponechaná istej smrti mimo nej. Pokiaľ ide o použitú metódu, je z morálneho hľadiska jedno, či je plod

usmrtený soľným roztokom, vysatý, odstránený chirurgicky alebo vypudený tabletami. Problém vzniká s otázkou, kedy dochádza k oživeniu oplodneného vajíčka duchovnou dušou a následne, od ktorej chvíle je potrebné považovať embryo za ľudskú bytosť v prísnom slova zmysle. Z hľadiska filozofického: „Duša vlieva telu život, je jeho hybnou zložkou a je stvorená Bohom.“ „Duša človeka je závislá od tela, tak ako telo závisí od duše.“ „Pre ľudskú dušu je telo nevyhnutné, lebo ho potrebuje na zmyslové vnímanie“. Filozofi a teológovia zastávali dve rôzne teórie. Aristoteles a Tomáš Akvinský sa domnievali, že k oduševneniu rozumovou dušou dochádza až vtedy, keď oplodnené vajíčko dosiahne určité vývojové štádium. Nové lekárske poznatky v oblasti rozmnožovania na konci 18.

storočia spôsobili, že medzi teológmi sa začala presadzovať teória bezprostredného oduševnenia v okamihu počatia. Dnes niektorí vedci predkladajú myšlienku, že je nutný istý vývoj bunecného materiálu, než nastane oduševnenie duchovnou dušou. Lekárska veda prišla s novými poznatkami. Ľudská spermia potrebuje približne sedem hodín na to, aby prenikla k vajíčku. Ak prenikne do vajíčka, trvá asi 24 hodín, než nastane splynutie ich jadier. Takto vzniknutý jednotný útvar *zygota* zostáva šesť až sedem dní v pohyblivom stave vo vajcovodoch a v maternici. Potom nasleduje zahniezdenie do maternicovej steny a vznik *blastocysty*. Celý proces končí približne 14 dní po počatí. Tieto prvé dva týždne tvoria predembryonálne štádium vo vývoji ľudského organizmu. Je posledným štádiom, kedy môžu vzniknúť jednovaječné dvojčatá.

Medzi indikácie, ktoré sa používajú pri ospravedlňovaní potratu, ale učiaci Cirkev ich nikdy neschválila, patria: Eugenetická indikácia vyžaduje potrat, ak sa čaká dieťa, ktoré bude postihnuté ťažkými vadami; Kriminalistická indikácia – pri znásilnení; 3. Sociálna indikácia sa vyžaduje pri veľkej sociálnej alebo ekonomickej záťaži; 4. Lekárska indikácia pri vážnom ohrození života matky.

Malo by byť samozrejme zásadne jasné, že kresťan nemôže potrat nikdy považovať za dobro. Morálna teológia zastáva v tejto otázke jednotný názor. I potrat po znásilnení je usmrtením dieťaťa, ktoré má právo na život. Aj takéto dieťa, ktoré bolo splodené pri znásilnení je milované Bohom a povolané k večnej spásy. I také dieťa má nárok na život. Ospravedliteľná je záchrana matky, ak by inak musela zomrieť spolu s plodom, no plod však priamo nikdy neslobodno usmrtiť.

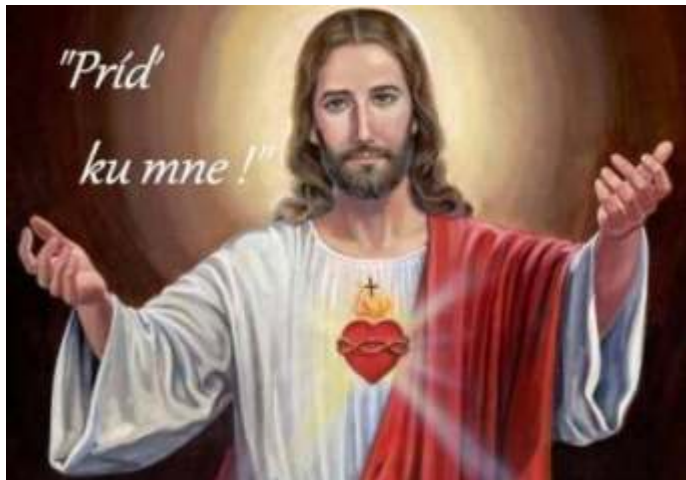
Anna Jurovčíková

POĎME K SRDCU JEŽIŠOVU

V celom katolíckom svete je známe, že mesiac jún je mesiacom Božského Srdca Ježišovho.

Krátko z histórie

Už v počiatkoch úcta k Ježišovmu Srdcu vyplývala z úcty k trpiacemu Ježišovi na kríži a z úcty k Eucharistii, v ktorej Pán Ježiš sprítomňuje svoju obeť a zároveň je v nej prítomný aj s oslávenými ranami svojho umučenia. Základy tejto úcty však pramenia vo Svätom písme: ... *“Jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda.” /Jn 19, 34/.*

Osobitná úcta k Ježišovmu Srdcu začala už v 12. Storočí. Sv. Anzelm a sv. Bernard často hovoria o Spasiteľovom Srdci. Bl. Jozef Hermann okolo r. 1200 napísal Hymnus: *Summi Regis Cor aveto /Zdrav bud', Srdce Kráľa Najvyššieho./* V 13. stor. táto úcta dosiahla vrchol. Bola to sv. Luitgarda, sv. Mechtilda, ktorá mala v r. 1250 prvé videnie modlitieb Najsvätejšieho Srdca. O Ježišovom Srdci napísala obdivuhodné veci sv. Gertrúda. Kult Najsvätejšieho Ježišovho Srdca pripravovali sv. Bonaventúra, sv. Albert Veľký, sv. Katarína Sienská, sv. František Saleský. Najväčší apoštol kultu Ježišovho Srdca bol sv. Ján Eudes. Pápež Pius X. ho nazval „pôvodca, učiteľ a apoštol liturgickej úcty k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.“ Avšak v pravom zmysle slova sa začína úcta až zjaveniami sv. Margite Márii Alacoque /1648 -1690/. V júni roku 1675 sa jej zjavil Ježiš, ukázal jej svoje srdce so slovami: „Pozri sa na to srdce, ktoré ľudí tak milovalo, ktoré nevynechalo nič, vyčerpalo sa a zničilo, aby tým dosvedčilo svoju lásku. Dostávam však miesto uznania iba nevďačnosť, neúctivosť, svätokrádež, chlad, pohrdanie, tak sa správajú ku mne v tejto sviatosti lásky. Viac ma trápi najmä to, že sa tak správajú i osoby, ktoré sa mi zasvätili. Preto ťa žiadam, aby sa zasvätil prvý piatok po oktáve Najsvätejšej sviatosti a stal sa zvláštnym sviatkom na počesť môjho Srdca, aby sa zmierujúcim sv. prijímaním podala náhrada za všetky urážky, ktorých sa mi dostalo v Oltárnej sviatosti.“ /Ladame, J.: Srdce Ježišovo v súčasnom svete/ Srdce a jeho symboly

Srdce ako symbol lásky je jej stredobodom. Bez lásky by sme tu na tomto svete neboli a ani nemohli existovať. Lásky je hybnou silou našich ľudských životov. Je prejavom najuľáčiteľších citov v človeku. Najsvätejšie Srdce, toto Božské Srdce, nám ponúka najistejšiu lásku, lásku samého Boha. Božia láska nás miluje od večnosti a nikdy nás neprestane milovať.

Taktiež skutky lásky nebudú nikdy zabudnuté, budú vo večnosti odmenené. A to nekonečnou Láskou. Ježiš nás pozýva: *„Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťaženi a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ /Mt 11, 28 – 30/.*

Tlčúce srdce je tiež symbolom života a činnosti. V Ježišovom Srdci teda obdivujeme všetku prácu, všetky námahy, ktoré vykonal a podstúpil za nás. Vo Svätom písme je srdce symbolom vnútorného života, toho, ktorý možno navonok zostane bez povšimnutia. Boh skúma srdce človeka /porov. Ž 7, 10/. V Písme srdce „rozvažuje“, „myslí“, „rozhoduje sa,“ zhrňuje sa tu to, čomu hovoríme duševný život.

V srdci spravodlivého potom prebýva Boh, srdce je chrámom Svätého Ducha /porov. 1 Kor 3, 16/.

Naša úcta

Mnohí z nás praktizujú úctu k Ježišovmu Srdcu každý prvý piatok v mesiaci. Odprosujeme Pána Ježiša a zároveň prehlbujeme náš vzťah k nemu. Naše srdce sa naplnia novou silou lásky, aby dokázalo viac milovať, slúžiť a odpúšťať. Pravá láska však túži, aby čím viacerí našli tento nevyčerpateľný prameň milostí, svetla a útechy. Pýtame sa: Vieme sa o týchto zážitkoch zo stretnutia s Pánom aj s inými podeliť? Vieme povzbudiť i našich mladých, vnukov i vnučky, aby neváhali a prišli obohatiť svoje srdce Ježišovou láskou? „Všetci sa tomu máme učiť! Aj my môžeme spočinúť na Ježišovej hrudi ako apoštol Ján a prosiť o potrebné milosti slovami: *„Srdce Ježišovo, ohnisko lásky, stredisko všetkých srdc, plné dobroty a láskavosti, všetkej chvály najhodnejšie, zmiluj sa nad nami.“*

Napokon pamätajme na prisľúbenia, ktoré dáva Božský Spasiteľ svojim ctiteľom. Dajme si otázku: Som ctiteľom Božského Srdca Ježišovho? A ak nie som, stále mám šancu ním byť, no nedá sa to stále odkladať. Sú to tieto prisľúbenia:

1. Dám im všetky milosti potrebné ich stavu
2. Ich rodinám udelím pokoj
3. Poteším ich vo všetkých protivenstvách
4. V živote, ale hlavne pri smrti budem im bezpečnou ochranou
5. Hojne požehnám každé ich podujatie
6. Hriešnici nájdu v mojom Srdci prameň a nekonečné more milosrdenstva
7. Vlažné duše stanú sa horlivými
8. Horlivé duše obsiahnu chytro veľkú dokonalosť
9. Domy, v ktorých si obraz môjho Srdca zavesia a uctia, odmením požehnaním
10. Kňazom dám milosť obrátiť aj najzatvrdlivejšie srdcia
11. Mená tých, čo rozširujú túto pobožnosť vpíšem do svojho Srdca a nikdy ich stade nevytriem
12. Sľubujem v prehojnom milosrdenstve svojho Srdca, že všetkým, čo budú prijímať v prvý piatok deväť mesiacov po sebe udelím milosť konečného pokánia: že neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia potrebných sviatostí, lebo moje Srdce stane sa im bezpečným útlkom v poslednej chvíli.

Sr. Mária Sitárová, FMA

UDALOSTI

- Dňa 22. mája 2016 na slávnosť Najsvätejšej Trojice pristúpilo 14 detí z našej farnosti k prvému svätému prijímaniu.

- Dňa 26. mája 2016 na slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi sa v našej farnosti uskutočnila na konci slávnostnej svätej omše procesia ulicami obce na oslavu sviatostného Spasiteľa.

- Dňa 8. mája sme si pripomínali Deň matiek. V tento deň ženám-matkám vyjadril vďačnosť náš duchovný Otec Milan v homílii a pri oboch sv. omšiach osobne odovzdal každej matke červenú ružu. Táto milá pozornosť nás milo prekvapila a potešila. Vďaka Otec Milan. Vďačné farničky, matky.

Svätá Gianna Berettová-Mollová „, patrónka matiek“:

modlime sa s Giannou

Mária, moja najdrahšia Matka, úplne sa odovzdávam do tvojich materinských rúk.

Verím, že mi vyprosíš od Boha všetky potrebné milosti. Dôverujem ti a úplne sa zverujem pod tvoju ochranu, lebo si Matka môjho Pána. S láskou v srdci ťa pozdravujem a celkom sa ti zasväčujem. Chcem ti patriť celá, veď ma stále bližšie k Ježišovi. Amen.

Anna Zacharová

**ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
NA JÚN 2016**

Všeobecný: Aby starí ľudia, ľudia na okraji spoločnosti a tí, čo žijú sami, nachádzali aj vo veľkých mestách príležitosť na stretnutie sa a pociťovali solidaritu druhých.

Evanjelizačný: Aby seminaristi, novici a novicky mali takých formátorov, ktorí žijú radosť evanjelia a budú ich formovať s múdrosťou pre ich budúcu misiu.

Úmysel KBS: Aby kňazi, zjednotení v Najsvätejšom Srdci Ježišovom, boli vždy svedkami milosrdnej a dobročinnej Božej lásky.

PRIPRAVUJEME

- Dňa 11. júna 2016 o 15:30 hod sa uskutoční v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave kňazská a diakonská vysviacka. Diakonskú vysviacku prijme aj náš rodák Lukáš Blažo.

BOŽIE MILOSRDENSTVO

Obraz Božieho milosrdenstva začal púť do rodín v našej farnosti od nedele Božieho Milosrdenstva, kedy ho slávnostne požehnal náš duchovný otec a odovzdal ho prvej rodine. Viacerí sa pýtajú, prečo sa to robí aký to má význam? Prežívame Rok Milosrdenstva, cieľom je obnoviť spoločnú modlitbu v našich rodinách, šíriť úctu k Božiemu milosrdenstvu a vyprosiť veľa Božieho požehnania pre našu farnosť a naše rodiny. Jednotlivé rodiny si prevezmú obraz na jeden týždeň do svojej domácnosti, kde mu dajú čestné miesto príp. ozdobia kvetmi. Na spoločnú modlitbu sa pri obraze stretávajú členovia rodiny, môžu pozvať aj príbuzných a susedov. Po týždni odovzdajú obraz ďalšej rodine. Milé rodiny, nebojme sa prijať putovný obraz do svojej rodiny, spoločnou modlitbou nič nepokazíme. Nájdime si chvíľku pre seba a určite si vyprosíme veľa milostí, uzdravení tela i duše, obnovu manželských vzťahov, obnovu sviatostného života a všetko čo naše rodiny

potrebujú. Ak sa rozhodete prijať obraz do svojej rodiny zapíšte sa do zoznamu v predsieni kostola a vyberte si týždeň, ktorý vám vyhovuje.

Anna Zacharová

„RODINA, KTORÁ SA
SPOLU MODLÍ, ZOSTÁVA
JEDNOTNÁ.“

Sv. Ján Pavol II.

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225